

REISVERSLAG NR. 21 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO

Vorig jaar wilden we naar de Noordelijke Sporaden wat we niet gehaald hebben vanwege de hitte en het slechte weer. Nu hebben we ons geen doel gesteld en dat doelloos zwerven bevalt tot nu toe prima. Als het ons ergens bevalt blijven we langer en als we uitgekeken zijn varen we weer verder. En dat kunnen dan ook kleine afstanden zijn. Heerlijk ontspannen.

Maar eerst het probleem van de lekkage bij de schroefas. Een beetje technisch verhaal dat misschien alleen maar interessant is voor bootjesmensen. Vorig verslag schreef ik dat het vetkoord van de schroefaspakking te vast was aangedraaid waardoor het lager, de schroefas en de bronzen schroefaskoker bloedheet werden. Er is nu lekkage in het lager waar de schroefas het schip binnenkomt, waarschijnlijk ontstaan doordat de bronzen schroefaskoker door de hitte is uitgezet en de bevestiging van het achterlager heeft ontzet. Van binnenuit is daar niet bij te komen en als mijn conclusie juist is wordt het een ingewikkelde reparatie die op een werf moet worden uitgevoerd. Het liefst doe ik die reparatie in Nederland en daarom kijken we nu of de huidige lekkage (4 l per dag) niet erger wordt en of daarmee te leven valt. Volgend jaar zullen we veel op de motor varen omdat we dan via de Rhône, de Moezel en de Rijn terug willen varen.

Nu varen we naar Port Leone op het eiland Kalamos. Dit was onze eerste ankerplaats toen Nelie in 2011 kwam kennismaken en waar we midden in de nacht moesten vluchten omdat het hard was gaan waaien uit de verkeerde kant. Toen in november waren we het enige schip. Nu ligt het vol met geankerde schepen. Vroeger legde ik

aan bij een klein steigertje. Inmiddels is er in het na de aardbeving van 1953 verlaten dorp één huis gerestaureerd dat het steigertje heeft vergroot en voorzien van borden verboden aan te leggen. We wandelen door de resten van het dorp en

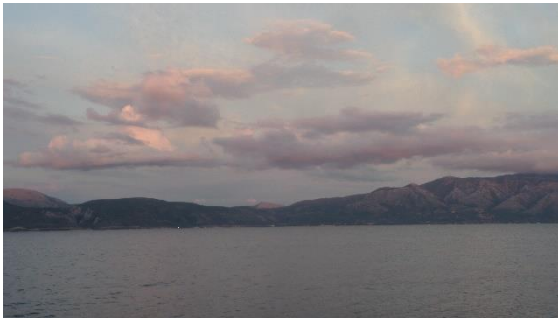

zien overal plastic watervaten van 50.000 l staan. Hoe die gevuld worden is me niet duidelijk, want het dorp werd indertijd verlaten omdat de watervoorziening onherstelbaar was verwoest. Het kerkje is

al die jaren door een groepje mensen uit het stadje Kalamos onderhouden en is nog in prima conditie. Merrkwaardig, je ziet in Griekenland op de meest afgelegen plekken waar geen mensen wonen prachtig onderhouden kerkjes. De volgende overnachting is in het haventje

Kalamos, waar we genieten van een prachtig gekleurde en dreigende

avondlucht, waar even later in drie kwartier 60 mm regen uit valt. Schip ook weer schoon. Na een stop in het kleine haventje Efiskopi varen we naar Kastos waar we twee dagen blijven liggen en ik een prachtige wandeling maak naar de andere kant van het eiland. Het is er zo droog dat een schaapsherder zijn schapen van boom naar boom brengt zodat ze in de schaduw van de boom een paar verdorde blaadjes kunnen eten

Tot nu toe voeren we 's ochtends en dan was er te weinig wind om te zeilen of de afstanden waren zo klein dat we te lui waren om de zeilen te hijsen. Het is nu 28 augustus, 10 dagen nadat we uit Vliho vertrokken. Het wordt dus wel eens tijd dat we de zeilen gaan hijsen. Daarom blijven we in de haven van het eilandje Kastos liggen tot 's middags de wind opsteekt en kruisen we met een wind van 3 BF met vlagen naar 4 Bf en een snelheid van 6 Kn van Kastos naar Atokos (One Hous Bay). Een prachtige zeiltocht, we hebben de smaak weer helemaal te pakken.

Afgezien van de varkens en de geiten die er rondlopen is Atokos een onbewoond eiland, maar de baai is een geliefde plek om te ankeren en dat is te merken. Als we onder een boom op het grindstrand een kopje koffie drinken komen er veel speedboten, veelal Italiaanse gezinnen,

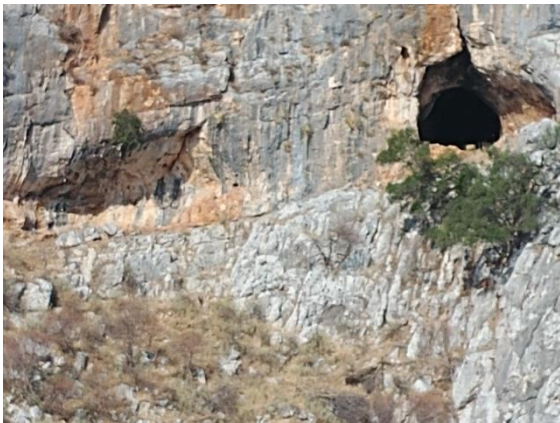
die met plasticzakken vol komkommers naar het strand komen. Ze worden gelijk omringd door de varkens die zich tegoed doen aan de komkommers. Er zal wel ergens in een reisgids staan dat je de varkens kan voeren met komkommers.

Na twee nachten in One House Bay halen we het anker op en besluiten een flink eind naar het zuiden te varen in de hoop de enorme drukte te ontvluchten. Met de fok te loevert varen we in 3,5 uur de 15 Nm naar een grote baai achter het eiland

Petalas, waar we het anker in 2,5 m water laten vallen. Wat een rust. In de hele baai liggen drie andere schepen met een

onderlinge afstand van enkele honderden meters. De volgende dag klauter ik als een geit tegen een bergwand omhoog om een vleermuizengrot van binnen te bekijken. Prachtig.

Inmiddels heeft onze lenspomp, waarmee we een deel van het water wegpompen dat elke dag in het schip komt, het begeven. Na telefonisch overleg met een kennis in Lefkas, die veel ervaring heeft met het onderhoud van schepen, besluiten we begin oktober op de werf in Vliho te gaan en dan daar de reparatie proberen uit te voeren. Zodat we volgend jaar op de terugreis naar Nederland niet meer elke dag hoeven te hopen. Wel willen we proberen zo snel mogelijk een plaats aan te doen die zo groot is dat er een winkel is die lenspompen verkoopt. Dat zou Missalonghi in de Golf van Patras kunnen zijn.

Op naar Missalonghi. Voordat we daar zijn gaan we eerst voor anker in een baai tegenover het ruige eiland Oxia. Volgens de oude Pilot die ik gebruik is het een baai zonder faciliteiten, maar er liggen een paar grote moorings en aan het strand is een restaurant. Een mooring is een boei die verankerd is aan een stuk beton op de bodem. Er zit een lijn aan die je kan pakken met de pikhaak en vastmaken aan de bolder op je schip. Je ligt als een huis en het kost minder moeite. De moorings

worden vaak door het restaurant neergelegd in de hoop klandizie te krijgen. Vaak, zo ook in dit geval, hoef je voor het gebruik van de mooring niet te betalen. Het werkt wel want door dit gastvrije gebaar besluiten we uit eten te gaan. We liggen ver van het strand en zetten de buitenboordmotor op de bijboot. Helaas na tien minuten me rot getrokken te hebben aan het startkoord krijg ik hem nog steeds niet aan de praat. Dan maar zonder motor roeien. De laatste 50 m naar het strand blijkt er maar 20 cm water te staan. Hadden we niks aan de motor gehad en roeien met de peddels door het zand ging nog prima. We komen op een prachtig zandstrand, wat heel bijzonder is in Griekenland waar haast alle stranden uit grind bestaan. De joviale eigenaar van het restaurant is ook de eigenaar van de viskwekerijen rond het eiland Oxia.

De nieuwe uitspanning tegenover Oxia

Ik vertel hem dat ik helemaal niet blij ben met de viskwekerijen. 20 jaar geleden wilde ik in één van de baaien van Oxia voor anker gaan maar werd weggestuurd door de mensen van de viskwekerij.

Een viskwekerij.

Hij verdient voldoende geld met de vis om aan dit afgelegen strand een restaurant met vakantiehuisjes te beginnen. Het restaurant draait pas twee maanden. We eten heerlijke vis en de eigenaar gedraagt zich echt als een gastheer en schenkt ons na het eten een heel sterk digestief drankje in, een soort grappa. Het wordt steeds gezelliger en we krijgen ook nog een likeur van Patras aangeboden. Als we in het donker terugroeien naar het schip is het een wonder dat we het schip dat we zonder verlichting hadden achtergelaten nog kunnen vinden.

We vallen als een blok in slaap en worden de volgende ochtend wakker omdat de wind de baai inwaait wat een behoorlijke deining veroorzaakt. We worden dan ook vroeg wakker en ik lig in bed te piekeren over de buitenboordmotor die ik niet aan de praat kreeg. Dan bedenk ik me dat ik waarschijnlijk vergeten was het brandstofkraantje open te zetten. Dat blijkt later inderdaad het geval te zijn. Dat heb je als je een dagje ouder wordt. We besluiten naar Missalonghi te zeilen. Het mooie van wegvaren van een mooring is dat je zonder de motor te gebruiken je zeilen in alle rust kunt hijsen. Dan gooi je de mooring los, houdt de fok bak en je zeilt weg.

Op weg naar Missalonghi.

Vanaf zee varen we door een 5 km lang kanaal naar de baai van Missalonghi. Langs het kanaal stonden vroeger allemaal huisjes op palen van visserlieden. Momenteel zijn ze haast allemaal opgeknapt als recreatiewoning.

Na weer een prachtige zeiltocht met een bakstagwindje van 3 Bft meren we, na 19 Nm afgelegd te hebben, af in de grote jachthaven van Missalonghi. De haven is eigendom van een Nederlander en is de eerste haven waar we havengeld betalen (Euro 25/dag). We kunnen ook in de ruime beschutte baai voor anker, maar we willen water tanken, inkopen doen en lekker douchen. We liggen naast een Sloveens charterschip en vragen de schipper/eigenaar waar een supermarkt is. Dat is een heel eind buiten de stad, maar hij wil ons er wel met de auto naar toebrengen. Dat blijkt een grote begeleidingsauto te zijn van

scheepstransporten door heel Europa. Dus ruimte genoeg om onze inkopen, waaronder meer dan 70 l drinkwater in flessen, te vervoeren. Als dank nodigen we de chauffeur uit voor een etentje, wat heel gezellig wordt. Ook is het gelukt om een lenspomp te kopen.

De baai van Missalonghi

We willen verder de Golf van Corinthe in, maar de wind is niet gunstig. Te weinig uit de verkeerde richting. We gaan daarom in de beschutte baai buiten de jachthaven voor anker, waar we het water in kunnen duiken. Morgen 5 september zien we wel weer hoe de wind waait.